

# **„Dveře naděje se otevřely světu dokořán“**

„Naděje je pro každého z nás. Nezapomínejte však, sestry a bratři, že Bůh odpouští všem, Bůh odpouští vždy.

Nezapomínejte na to. A to je jeden ze způsobů, jak chápat naději v Pána.“ Papež František zopakoval tento základní bod svého pontifikátu během štědrovečerní mše svaté v úterý 24. prosince 2024 poté, co otevřel Svatou bránu ve svatopetrské bazilice a zahájil řádné jubileum roku 2025.

01.01.2025

Anděl Páně zahalený světlem  
osvětluje noc a zvěstuje pastýřům  
radostnou novinu: „Zvěstuji vám  
velikou radost, která bude pro  
všechny lid: Dnes se vám v Davidově  
městě narodil Spasitel, Kristus  
Pán.“ (Lk 2,10-11). A uprostřed úžasu  
chudých a zpěvu andělů se nebesa  
otevírají zemi: Bůh se stal jedním z  
nás, aby nás připodobnil sobě,  
sestoupil mezi nás, aby nás pozvedl a  
přivedl zpět do Otcova objetí.

A to je, sestry a bratři, naše naděje.  
Bůh je Emanuel, je Bůh s námi.  
Nekonečně velký se stal malým,  
temnoty světa prozářilo božské  
světlo, sláva nebes se zjevila na zemi.  
A jak? V maličkosti Dítěte. A jestliže  
Bůh přichází, i když se naše srdce  
podobá chudým jeslím, pak můžeme  
říci: naděje není mrtvá, naděje je

živá a navždy obklopuje náš život!  
Naděje nezklame.

Sestry a bratři, otevřením Svaté brány jsme zahájili nové jubileum: každý z nás může vstoupit do tajemství tohoto hlásání milosti. Je to noc, kdy se světu dokořán otevřely dveře naděje; je to noc, kdy Bůh každému říká: i pro tebe je naděje! Je tu naděje pro každého z nás. Al nezapomínejte, sestry a bratři, že Bůh odpouští všechno a Bůh odpouští vždycky. Nezapomeňte na to. I toto je jeden ze způsobů, jak chápat naději v Hospodina.

Abychom tento dar přijali, jsme povoláni vydat se na cestu s bázní betlémských pastýřů. Evangelium říká, že když přijali andělovo zvěstování, „bez meškání se vydali na cestu“ (Lk 2,16). To je doporučení znovu objevit ztracenou naději, obnovit ji v sobě, zasít ji do pustin naší doby a našeho světa: bez

meškání. A v této době je tolik pustošení. Mysleme na války, na děti postřílené kulomety, na bomby ve školách nebo nemocnicích.

Neotálejme, nepolevujme v tempu, nýbrž se nechme strhnout dobrou zvěstí.

Bez otálení se vydejme vstříc Pánu, který se pro nás narodil, s lehkým a bdělým srdcem, připraveni na setkání, abychom dokázali naději promítnout do situací našeho života. A právě to je náš úkol: přivádět naději do různých životních situací. Protože křesťanská naděje není happy end, na který se pasivně čeká, není to happy end filmu: je to příslib Hospodina, který je třeba přijmout tady a teď, na této zemi, která trpí a sténá. Proto po nás požaduje, abychom neotáleli, abychom se neutápěli ve zvycích, abychom neulpívali na průměrnosti a lenosti; žádá po nás - jak by řekl svatý Augustin - abychom se pohoršovali

nad věcmi, které jsou špatné, a měli  
odvahu je změnit; žádá po nás,  
abychom se stali poutníky  
hledajícími pravdu, snílky, kteří se  
nikdy neunaví, ženami a muži, kteří  
se nechají zneklidnit Božím snem,  
jímž je sen o novém světě, kde vládne  
mír a spravedlnost.

Učme se, učme se z příkladu pastýřů:  
naděje, která se rodí v tuto noc,  
nesnese lhostejnost usedlých a lenost  
těch, kdo se zabydleli ve svém  
pohodlí - a tolika z nás hrozí, že se  
zabydlíme ve svém pohodlí - ; naděje  
nepřipouští falešnou opatrnost těch,  
kdo se neangažují ze strachu, a  
vypočítavost těch, kdo myslí jen na  
sebe; naděje je neslučitelná s  
poklidným životem těch, kdo  
nepozvedají hlas proti zlu a proti  
nespravedlnostem, které se  
podepisují na kůži těch nejchudších.  
Naopak, křesťanská naděje nás sice  
vybízí k trpělivému čekání na to, až  
Království vzklíčí a vyrostе, ale

zároveň od nás vyžaduje odvahu předjímat tento příslib již dnes, a to prostřednictvím naší odpovědnosti - a nejen naší odpovědnosti: našeho soucitu . A zde nám možná udělá dobře, když se sami sebe zeptáme na svůj vlastní soucit: Mám soucit? Soucítím? Zamysleme se nad tím.

Při pohledu na to, jak se často zabydlujeme v tomto světě a přizpůsobujeme se jeho mentalitě, se jeden dobrý kněz spisovatel o svatých Vánocích modlil takto: „Pane, prosím tě o trochu trápení, trochu neklidu, trochu výčitek. O Vánocích bych rád našel sám sebe nespokojeného. Spokojený, ale také nespokojený. Spokojený kvůli tomu, co děláš, a nespokojený kvůli tomu, že na to nereaguji. Pane, vezmi nám, prosím, náš falešný pokoj a dej dovnitř našich „jesliček“, vždy příliš plných, větvičku s trnům. Vlož do našich duší touhu po něčem jiném“ (A. Pronzato, Vánoční

novéna). Touhu po něčem jiném.  
Nestůjte na místě. Nezapomínejme,  
že stojatá voda je první, která se kazí.

Křesťanská naděje je právě tím  
„něčím jiným“, co nás žádá, abychom  
se „bez otálení“ pohnuli. Po nás,  
Pánových učednících, se skutečně  
žádá, abychom v něm našli svou  
největší naději a pak ji bez prodlení  
nesli jako poutníci světla do temnoty  
světa.

Sestry, bratři, toto je Jubileum, toto je  
čas naděje! Vyzývá nás, abychom  
znovu objevili radost ze setkání s  
Hospodinem, vyzývá nás k duchovní  
obnově a zavazuje nás k proměně  
světa, aby se tento čas stal skutečně  
jubilejním: kéž se jím stane pro naši  
matku Zemi, znetvořenou logikou  
zisku; kéž se jím stane pro nejchudší  
země, zatížené nespravedlivými  
dluhy; kéž se jím stane pro všechny,  
kdo jsou vězni starého i nového  
otroctví.

A nám všem dar a závazek přinášet naději tam, kde byla ztracena: přinášet ji tam, kde je život zraněný, ve zrazených očekáváníích, ve zlomených snech, v selháních, která lámou srdce; v únavě těch, kdo ji už nemohou unést, v hořké osamělosti těch, kdo se cítí poraženi, v utrpení, které vyprazdňuje duši; v dlouhých a prázdných dnech vězňů, v úzkých a studených místnostech chudých, na místech znesvěcených válkou a násilím. Tam máme přinášet naději, tam ji máme zasévat.

Jubileum se otevírá, aby se všem dostalo naděje, naděje evangelia, naděje lásky, naděje odpuštění.

A vraťme se k jesličkám, podívejme se na betlém, podívejme se na Boží něhu, která se projevuje ve tváři Dítěte Ježíše, a ptejme se sami sebe: „Je v našem srdci toto očekávání? Je v našem srdci tato naděje? [...] Rozjímáme o milující laskavosti

Boha, který překonává naši nedůvěru a vítězí nad našimi obavami, a zároveň rozjímáme o velikosti naděje, která nás čeká. [...]  
Kéž tato vize naděje osvětluje naši každodenní cestu“ (C. M. Martini, Vánoční homilie, 1980).

Sestro, bratře, v tuto noc se právě pro vás otevírají „svaté dveře“ Božího srdce. Ježíš, Bůh s námi, se narodil pro tebe, pro mě, pro nás, pro každého muže a každou ženu. A víš, že s ním kvete radost, s ním se mění život a s ním naděje nezklame.

RadioVaticana.cz / Rome Reports

Libreria Editrice Vaticana / Rome Reports

.....

nadeje-se-otevrelj-svetu-dokoran/  
(17.03.2026)